

Колись давно з неба спустився чоловік і вбив мою дружину. Зараз я йду поруч із ним по горі, що пливе над нашим світом. Падає сніг. Скеля шкіриться зубчастими стінами з білого каменю й мерехтливого скла.

Навколо вирує хаос жадоби. Всі великі Золоті Марса злітаються в Інститут, щоб вибрати собі найкращих і найяскравіших студентів цього року. Їхні кораблі рояться в ранковому небі, прорізаючи світ снігу та задимлених фортець у напрямку Олімпу, який я захопив штурмом лише кілька годин тому.

— Поглянь востаннє, — каже він мені, коли ми підходимо до його шатла. — Все, що було раніше, було лише шепотом нашого світу. Коли ти покинеш цю гору, всі зв'язки розірвуться, всі присяги перетворяться на порох. Ти не готовий. Ніхто не буває готовим.

У натовпі я бачу Кассія. З батьком і братами він прямує до свого шатла. Їхні очі горять крізь білу імлу, і я пригадую звук останніх ударів серця його брата. Груба рука з кістлявими пальцями владно лягає на моє плече, стискає його.

Август споглядає на своїх ворогів.

— Беллони не прощають і не забувають. Їх багато. Але вони не можуть завдати тобі шкоди, — холодні очі спрямовані вниз на мене, його нове надбання. — Бо ти належиш мені, Дерроу, а я захищаю своє.

Як і я.

Сімсот років мій народ був поневолений і не мав ані голосу, ані надії. Тепер я став їхнім мечем. І я нічого не прощаю. Нічого не забуваю. Тож нехай він веде мене у свій шатл. Нехай вважає, що володіє мною. Нехай прийме мене до свого дому, щоб я той дім спалив.

Але його донька бере мене за руку, і я раптом відчуваю тягар брехні, що давить на мене. Кажуть, королівство, у якому панує розбрат, приречене. Але про серце ніхто не попереджав.

1 ВОЄНАЧАЛЬНИКИ

Моє мовчання громоподібне. Я стою на містку зорельота. Злама-на рука зафіксована в гелевому биндажі, іонні опіки на шиї ще не загоїлися. Я до біса втомлений. Бритва холодною металевією змією обвиває здорову праву руку. Переді мною відкритий космос, безмежний і страшний. Маленькі фрагменти світла пронизують темряву й гаснуть десь на периферії мого зору, затулені первісними тінями, що насуваються на зореліт. Астероїди. Вони повільно плывуть навколо «Квітуса» — так я назвав свій корабель, — поки я шукаю в чорноті здобич.

«Перемагай, — сказав мені мій володар. — Перемагай так, як не вміють перемагати мої діти, і ти окриєш славою ім'я Августа. Здобудь перемогу в Академії — і отримаєш власний флот». Він любить драматичні повтори. Утім, як і всі державні діячі.

Він хоче, щоб я здобув перемогу для нього, натомість я здобуду її для Червоної дівчини, чия мрія була більшою за неї саму.

Я переможу задля того, щоб він помер, а послання дівчини палало крізь віки. Усе дуже просто.

Мені двадцять. Я високий і широкоплечий. На мені вугільно-чорний зім'ятий мундир. Волосся довге, золоті очі налиті кров'ю. Мустанг якось сказала, що в мене гостре обличчя, щоки й ніс немов вирізьблені з твердого мармуру. Сам я не дивлюся в дзеркала. Краще забути про маску, яку ношу, маску з кутастим шрамом Золотих, що володіють світами від Меркурія до Плутона. Я один із Незрівнянних Шрамоношців. Найжорстокіших і найрозумніших з усіх людей. Але я сумую за найдобрішою з них. За тою, яка благала мене залишитися, коли я прощався з нею та Марсом, стоячи на її балконі майже рік тому. Мустанг. Я подарував їй на прощання золотий перстень із конем, а вона мені — бритву. Символічно.

Смак її сліз поступово видихається із пам'яті. Я нічого не чув від неї з того часу, як покинув Марс. Гірше того, я нічого не чув від Синів Ареса відтоді, як перемиг в Інституті Марса, а це було понад два роки тому. Танцюрист обіцяв зв'язатися зі мною, коли я закінчу навчання, але мене кинули дрейфувати самотою серед моря Золотих пик.

Як же це далеко від того майбутнього, яке я собі уявляв у дитинстві. Від майбутнього, яке хотів подарувати своєму народові, коли дозволив Синам віддати мене різьбярю. Я думав, що змінюватиме світи. Який молодий дурень не мріє про це? Натомість ця величезна імперія проковтнула мене та, немов невпинна машина, продовжує рухатися далі.

В Інституті нас вчили виживати й перемагати. Тут, в Академії, нас навчили воювати. Тепер вони перевіряють наше вміння маневрувати. Я веду флот військових кораблів проти інших Золотих. Ми обстрілюємо один одного муляжами боєприпасів і відправляємо штурмові загони з корабля на корабель, за канонами зоряного бою Золотих. Немає причин нівечити корабель, який коштує як валовий річний дохід двадцяти міст, коли можна відправити «п'явку» з Обсидіановими, Золотими та Сірими на борту, захопити його найважливіші вузли та забрати корабель собі.

На заняттях із зоряного бою наші вчителі втовкмачували нам правила їхньої касты. Виживають найсильніші. Правлять найрозумніші. А потім вони покинули нас та дозволили самим

вирішувати свою долю, стрибаючи з астероїда на астероїд, шукаючи припаси й бази, полюючи на однокурсників, поки не залишилося лише два флоти.

Я все ще граю в ігри. Просто ця найсмертоносніша.

— Це пастка, — каже Рок у мене за спиною. Волосся в нього довге, як і у мене, риси обличчя по-жіночому м'які та спокійні — типовий філософ. Вбивство в космосі відрізняється від вбивства на землі. Тут Рок справжній геній. Він бачить у цьому поезію. Поезію в русі сфер і кораблів, що пливають між ними. Він навіть обличчям схожий на Синіх, які керують цими суднами, невагомих чоловіків і жінок, що пливають металевими коридорами, немов примхливі духи, втілення логіки й суворого порядку.

— Але не така вже й елегантна. Карнус міг би придумати щось цікавіше, — продовжує він. — Він знає, що ми хочемо завершити гру, тому чекатиме на іншому боці. Хоче заманити нас у вузький прохід і запустити ракети. Перевірена та відома з давніх-давен хитрість.

Рок обережно вказує на простір між двома величезними астероїдами: вузький коридор, яким нам доведеться прошмигнути, щоб продовжити переслідування підбитого корабля Карнуса.

— Все це — одна велика пастка, — позіхаючи, легковажно каже сухорлявий Тактус о-Рат. Притулившись до оглядового ілюмінатора, він із каблучки на пальці пускає струмінь диму собі в ніс. Кидає пустий картридж на підлогу. — Карнус знає, що йому гаплик, і просто знущається з нас. Влаштував таку собі невеличку веселу погоню, щоб ми не позасинали. Егоїстична паскуда.

— Чого ти розскиглився, маленький Піксі? — глузливо кидає Віктра о-Юлій зі свого місця на тлі оглядового вікна. Її нерівні пасма спадають трохи нижче вух, прикрашених нефритовими сережками. Імпульсивна й жорстока, проте не надмірно, вона зневажає макіяж і воліє хизуватися шрамами, які заробила за двадцять сім років свого життя. Їх багато.

Глибоко посаджені очі дивляться втомлено. Широкий чуттєвий рот, губи якого створені муркотіти образи. Вона більше схожа на свою знамениту матір, ніж на молодшу зведену сестру Антонію, але у схильності до загального хаосу набагато перевершує обох.